06/03/2023

π. Δημήτριος Μπόκος: Η φροντίδα του άλλου

/ Γνώμες

Όταν ο Θεός έβγαλε τον λαό του από τη δουλεία της Αιγύπτου, μεσολάβησαν 40 ολόκληρα χρόνια πορείας και περιπλάνησης (λόγω της ανυπακοής τους) στην έρημο, μέχρι να φτάσουν στη γη της Επαγγελίας.

Όλα αυτά τα χρόνια ένα τεράστιο πλήθος ανθρώπων (κάπου δύο εκατομμύρια λαός!) τρεφόταν απ' ευθείας απ' το χέρι του **Θεού**. Κάθε μέρα έβρεχε το «μάννα», μια σκόνη σαν χιόνι, απ' την οποία έφτιαχναν το «*ψωμί*» τους. Σε ειδικές περιπτώσεις τους έστειλε σύννεφα από ορτύκια για να φάνε κρέας και πήγασε ποταμούς από άνυδρους βράχους για να πιουν. Όλα αυτά όμως κόπηκαν, όταν οι **Εβραίοι** έφτασαν σε κατοικημένες περιοχές, απ' όπου μπορούσαν να προμηθεύονται τα απαραίτητα.

Έδειξε με τον τρόπο αυτόν ο **Θεός,** ότι φροντίζει άμεσα για τις ανάγκες του

ανθρώπου, όταν εκείνος δεν έχει καμμιά δυνατότητα να εξασφαλίσει από μόνος του τα προς το ζην. Όταν όμως ο άνθρωπος διαβιώνει σε ανθρώπινη κοινωνία, η ευθύνη αυτή βαραίνει τα μέλη της κοινωνίας αυτής. Γι' αυτό και μας συνιστά ο **Θεός**, εμείς, με τις δικές μας δυνάμεις, να φροντίζουμε για τα αναγκαία. Με την εργασία και τη δική μας φροντίδα πρέπει να εξασφαλίζουμε τον επιούσιο. Δεν τον ρίχνει ο **Θεός** από τον ουρανό. Εκείνος θα φροντίσει μόνο για όσα δεν φτάνει ανθρώπου χέρι να κάνει.

Με την ίδια λογική εμπιστεύεται σε μας και τους φτωχούς συ-νανθρώπους μας. Εφ' όσον κάποιοι έχουμε φαγητό και ρούχα, πρέπει να τα μοιραστούμε με όσους δεν έχουν.
Ο **Θεός** τους φέρνει στην πόρτα μας, όσο βλέπει ότι όλο και κάτι έχουμε εμείς. Όταν σε μας δεν απομένει απολύτως τίποτε, τότε ανα-λαμβάνει δράση ο Θεός.

Εδώ μπαίνει η δική μας μεγάλη ευθύνη. Ο **Θεός** μεταθέτει στους δικούς μας ώμους τη φροντίδα για τον κάθε μας συνάνθρωπο. Και ο καθένας μας δίνει εξετάσεις στο κατά πόσο αναλαμβάνει την ευθύνη αυτή ή την αποποιείται με διάφορες εύλογες δικαιολογίες, που όλες μαζί συμποσούνται σε μία: «Δεν έχουμε να δώσουμε»!

Όμως…

Μια παγωμένη νύχτα έφτασε σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως (γκουλάγκ) στη Σιβηρία μια φάλαγγα καμιόνια φορτωμένα κατά-δικους. Στον θάλαμο του (κρατουμένου) π. Αρσενίου έστειλαν είκοσι πέντε καινούργιους. Οι παλιοί κρατούμενοι τους είπαν να βολευτούν στα άδεια παγωμένα ξυλοκρέβατα, μακριά από τις σόμπες. Ο π. Αρ-σένιος όμως είπε να τους περιποιηθούν, γιατί, όπως ήταν καταπονη-μένοι, νηστικοί και παγωμένοι, πολλοί θα ξεψυχούσαν ως το πρωί.
– Ασ' τους να ψοφήσουν! είπε ένας. Εμείς θα τους γλυτώσουμε;

Μα ο π. Αρσένιος πρόσταξε:

Βγάλτε ό,τι τρόφιμα έχετε στο τραπέζι.

Στην προτροπή του έβγαλαν όλοι υπάκουα ό,τι ξεροκόμματα εί-χαν φυλαγμένα. Και οι παλιοί αφήνοντας τα ζεστά τους κρεβάτια, πήγαν όλοι να κοιμηθούν στα κρεβάτια που ήταν μακριά απ' τις σόμπες.

Οι καινούργιοι έφαγαν, ζεστάθηκαν, επέζησαν όλοι. Στους άλλους θαλάμους πολλοί, παγωμένοι και νηστικοί, πέθαναν.
Αν λοιπόν κρατούμενοι που λιμοκτονούσαν οι ίδιοι, είχαν τον τρόπο να ταΐσουν και να ζεστάνουν είκοσι πέντε κατάδικους στην παγωνιά της Σιβηρίας, εμείς τί δικαιολογία έχουμε ώστε να μη δίνουμε; Θα λέμε μόνο «έχει ο Θεός»; Μα ο **Θεός**

λέγει: *«Όσο έχετε εσείς, εγώ δεν έχω τίποτε. Τα δικά μου χέρια είστε τώρα εσείς».*

Ώστε λοιπόν όχι ο **Θεός,** αλλά εμείς πρέπει τώρα να φροντί-ζουμε τους άλλους, και μάλιστα όπως ακριβώς θα τους φρόντιζε ο ίδιος ο Θεός. Κάθε μέρα, όλο τον χρόνο και όχι μόνο τις μεγάλες μέ-ρες (Χριστούγεννα-Πάσχα), ο Θεός περιμένει από μας να εκτελέσουμε τη μία και μοναδική του εντολή: Να *«αγαπώμεν αλλήλους»* (Α΄Ιω. 3, 11).

Σε μια οικογένεια δεν δικαιολογείται να δυστυχεί κανένας. Το ίδιο και στην Εκκλησία, την πραγματική μας οικογένεια, αφού «εν σώμα οι πολλοί εσμεν» (Α Κορ. 10, 17), όπου ανύσταχτη πρέπει να ’ναι η φροντίδα μας για τον κάθε άλλον, συνοδευμένη φιλότιμα από την πλούσια καλή μας διάθεση. Αλλιώς δεν έχει νόημα. *«Τί το όφελος, εάν πίστινλέγη τις έχειν, έργα δε μη έχη; Μη δύναται η πίστις σώσαι αυτόν»; Εάν κάποιος αδελφός η αδελφή είναι γυμνοί και στερούνται την αναγκαία καθημερινή τροφή, και τους ειπεί κάποιος από σας: Πηγαίνετε στο καλό, ζεσταθήτε και χορτάστε, χωρίς όμως να τους δώσετε τα αναγκαία για τη συντήρηση του σώματος, τί το όφελος; «...ώσπερ γαρ το σώμα χωρίς πνεύματος νεκρόνεστιν, ούτω και η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστι»* (Ιακ. 2, 14-16•26).

Η καλή μας διάθεση δεν μπορεί να εξαντλείται μόνο σε λόγια, αλλά να μετουσιώνεται πρόθυμα σε έργα αγάπης. Το περιεχόμενο της καρδιάς μας να είναι «σπλάγχνα οικτιρμών». Σ’ αυτό συνίσταται η όλη αξία του ανθρώπου και με αυτό το μέτρο θα μετρηθεί έκαστος «εν τη εσχάτη ημέρα» (Ιω. 12, 48).

Αυτή την ελεήμονα καρδιά μας ζητάει ο Θεός. Τα πάντα δηλαδή. Τον εαυτό μας ολόκληρο. Με ημίμετρα δεν θα ξεμπλέξουμε από τον **Χριστό**. Επειδή πρώτος Εκείνος θυσιάστηκε, δόθηκε ολόκληρος σε μας. Και περιμένει συνεπώς, κατά φυσική ακολουθία, μια παρόμοια δική μας αντικίνηση αγάπης (διά μέσου του πλησίον) προς αυτόν. Διότι «εκ του πλησίον εστίν η ζωή και ο θάνατος» (Γεροντικό). Η οδός που περνάει από τον πλησίον κρύβει μέσα της μια τεράστια προοπτι-κή: Εκβάλλει στην απόλυτη κοινωνία αγάπης, όπως αυτή ορίζεται από τον Χρυσόστομο:

«Ημείς και ο Χριστός εν εσμέν».
Τί και πόσο λοιπόν είμαστε διατεθειμένοι να προσφέρουμε εμείς στον Χριστό;

Σαρακοστή 2013